

гат на съмнение вярността на неговото дешифриране на библейски текстове с помощта на средновековния „астрологически речник“. От самото начало историците възприемат прочита му на астрологическите текстове като напълно естествен и непреднамерен.

Н. А. Морозов е, изглежда, първият учен, предположил, че авторът на „Апокалипсис“ нищо не е шифровал нарочно, а само е описал с астрологическия език на своето време онова, което наистина е видял на звездното небе [542]; [544], т. 1, с. 3–70. Ще избързаме напред и ще кажем, че новото датиране на „Апокалипсиса“ към IV в. от н.е., предложено от Н. А. Морозов, не отговаря напълно на данните, почерпени нееднозначно от текста. Той спира на едно не съвсем удачно ранносредновековно решение, понеже върва в Скалигеровата хронология след VI в. от н.е. и затова отхвърля доста по-доброто астрономическо решение за края на XV в. от н.е. А то, както показва безпристрастният анализ, наистина е ИДЕАЛНО.

2. КОГА Е НАПИСАН „АПОКАЛИПСИС“? ОБЩА ИНФОРМАЦИЯ

Нашите цитати от „Апокалипсис“ са главно от Библията, издадена през 1912 г. [67], от 1898 г. и от 1968 г. (Цитатите на български език са от Библията, издадена през 1991 г. от Светия синод на Българската православна църква).

„Апокалипсис“, наричан днес и „Откровение на свети Иоан Богослов“, е двайсет и седмата, последната книга от Новия завет и същевременно е последната книга от съвременния библейски канон. Смята се част от Новия завет, но в Русия през средните векове не е била включвана в този сборник. Славянските ръкописи на „Апокалипсис“ са били изключително редки, за което разказваме в книгата „Библейска Рус“, в главата за славянските ръкописи. Известен е например само ЕДИН ръкопис на Апокалипсис от XI–XIII в. и 158 ръкописи на другите книги от същия период. Освен това, дори през XVII в. названията „Апокалипсис“ и „Откровението на Иоан Богослов“, изглежда, са означавали съвсем различни книги, вж. Приложение 2 в книгата „Библейска Рус“.

Всичко това ни подсказва, че има твърде много неясноти около историята на „Апокалипсис“ и неговото датиране. Предлагащите дати са разнообразни, което посочва липсата на единна гледна точка сред историците.

Например Ванденберг ван Ейсинг датира „Апокалипсис“ към 140 г. от н.е., А. Я. Ленцман – като 68–69 г. от н.е., А. Робъртсън – като 93–95 г. от